Ч. 200. Середа 26 (13) вересня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — Нїмцї, учіть ся по чески! — Подї в Росиї. — Продаж филипиньских островів.

З Будапешту доносять, що спільні Делеґациї мають зібрати ся дня 25 падолиста а сесия делеґацийна потягне ся чотири неділї.

Вчера відбуло ся засїданє підкомітету комісиї для реформи виборчої під проводом Ґрабмаєра. В засїданю взяли участь міністри: бар. Бек, др. Бінерт, др. Кляйн, ґр. Дідушицкий і др. Пацак. Підчас дискусиї всї репрезентанти нїмецких партий крім пос. Толлїнґера заявили ся против всяких яких-небудь змін основних законів державних. Президент кабінету бар. Бек забравши голос, покликав ся на то, що вже сказав іменем правительства на засїданю комісиї для реформи виборчої, і заявив, що правительство в нинїшних обставинах не може згодити ся на зміну конституциї. Правительство думає однак, що в справі управильненя прав культури краєвої і розмеженя законодавства державного і краєвого єсть важною річию поставити ясно справу культури краєвої і справи до неї приділені та потягнути виразнїйше лїнію межи компетенциєю Ради державної а Соймів. Коли би предложені резолюциї або дальші внесеня стреміли до зміни основних законів державних, то правительство виділо би в тім велику небезпечність проволїканя реформи виборчої, котрої яко найважнїйшої справи парлямент не повинен спускати з ока.

Предсїдатель комісиї пос. Ґрабмаєр зазначивши, що годі тепер голосувати над предложеними резолюциями, закрив засїданє, назначаючи слїдуюче на середу дня 26 с. м. на 8 год. вечером.

З Відня доносять: Підчас конференциї з ческими членами підкомітету для справ автономічних, заявив бар. Бек, що правительство не згодить ся на ніякі внесеня стремлячі до зміни устрою державного а возьме під розвагу лиш внесеня жадаючі відмеженя круга компетенциї парляменту і соймів в справах краєвої культури. Чеські посли відповіли на то, що будуть непохитно боронити своїх прав і своїх внесень автономічних.

Нїмецка рада народня в Чехії видала відозву до Нїмців, в котрій взиває їх, щоби учили ся по нїмецки. Відозва покликує ся на то, що нова ординация виборча засудить Нїмців в Австриї на завсїгди на меншість і они стратять вплив в державі і в ческім краю. Отже коли Нїмцї хотять бути розважними і реальними полїтиками, то повинні о скілько можна як найлїпше давати собі раду з тим фактом. Було би не розумно полишати все Чехам. Як би у відповіди на то видав пос. Шинерер відозву, в котрій вказує, що Нїмцї повинні тепер з цїлої сили стреміти до того, щоби нїмецкі провінциї австрийскі прилучено до нїмецкої державы.

В Росиї панує, сказавши одним словом, величезний хаос, з котрого не видко виходу. Революция і реакция подали собі руку в убиваню людий, а спокійний чоловік непевний тепер, з котрої сторони смерть єго заскочить, чи з руки безглуздих революционерів чи з рук завзятого і розлюченого до крайности чиновництва. Кажуть, що російскі революционери напосїли ся тепер на вел. кн. Николая Николаєвича, котрого уважають за найбільшого противника всякого хоч би трохи свобіднїйшого руху і всякої реформи. Послїдний заговор, який відкрито в Петергофі, був вимірений не против царя але против вел. князя Николая Николаєвича і вернувшого недавно тому в найбільшім інкоґніто із заграницї вел. кн. Володимира Александровича. Заговір викрив ґен. Дедулїн, котрого вел. кн. Николай Николаєвич іменував командантом палати на місце помершого Трепова. Вел. князь знайшов два рази на своїм бюрку вирок смерти, виданий револю-

ПОГРОМ.

(З російского — Осипа Димова).

Се вже другий день, але що не їсть ся о звичайній годині, біжить ся улицею попри знакомих, навіть їх не поздоровляючи, в ночи глядаєсь криївки, де сяк-так безпечнїйше, стодоли або пивницї, або пустого воза до тягарів, то чоловік поволи тратить зовсїм розуміне часу.

Безнастанно роздаєть ся бренькіт стовчених шиб. Щось страшного є в тім звінкім звуцї, що наганяє трівогу і відбирає розум, дїлає як червона кров, що широкими калюжами лежить на дорозї.

*

Серед ночи чути опять страшний бренькіт, що від него затискають судорожно кулаки а смертельна трівога витискає очи з голови.

На овиді являє ся грізна червона луна. Різкі голоси гомонять на улицях, а серед тої крикняви чути пронизуючий аж до кости, розпучливий голос: Ратуйте, Ратуйте!

В недалекій вузкій улицї бухає полумінь високо і закрашує всьо на багряно. Улицею біжить якась червона стать. Инша червона стать заступає їй дорогу, простягає рамя... Легкий гук і револьвер зробив своє: у матушцї Росиї одного жида менше.

— Стріляють!... — роздав ся крик, такий страшний, такий безпомічний, начеб походив з тисяч стиснених гортанок. І через хвилю чути, голосний, острий приказ:

— Пали!

Червоні люди вирипають зі всїх усюдів, немов спід землї виростають! Они не знають милосердя. Сотками вдирають ся до мешкань і убивають всьо безпощадно, старців, женщини, дїтий... А понад тим страшним видовищем палахкотять червоні язики і обливають всьо навкруги кровю.

*

До одної темної пивницї сховалось двоє людий, старий мужчина і єго дванайцятьлїтний внук. Не мали відваги лишитись у своїм мешканю. Слуга кудись побіг, веселий, бо цїле місто находилось в дивнім розворушеню, а від уст до уст кружила чутка: „Йде погром, йде погром!“

Притулені до себе сидять оба тихо, аж нараз до пивницї впадає якийсь чоловік, задиханий, глядаючи ратунку. Два перші ледви єго пізнали.

Хлопчина схопив ся трівожно, але пришелець успокоїв єго. — Не бій ся — сказав і додав голосом, що ломив ся крізь сльози: — Я мав також сина, саме такого як ти...

В тій хвили старий вхопив єго за рамя. — Пст, тихо, бо нас почують!

В трійку сидять тепер утікачі, тиснуть ся до муру і ждуть. Від часу до часу здрігають ся за кождим, хоч би слабим шелестом, а впрочім панує гробова тишина...

Пізнїйше... може о чверть години, а може по двох годинах.... лїзе до них ще двоє людий. Не можна їх пізнати, але різкий молодий голос питає трівожно:

— Чи тут хто є? — і молодий хлопчина відповідає шептом:

— Так, ми... ми не зробимо вам нїчого.

— Пст, ще нас почують — відзиває ся старий і осторожно веде нових пришельців в темряву під задним муром.

Всї сидять мовчки коло себе. Оден притиснув хустину до чола.

— Що тобі? — питає хлопець.

— Кров... сьвіжа рана.

Більше не говорять. Кождий потонув у своїх понурих думках.

*

З гори, ледви видко, паде слабий промінчик сьвітла до пивницї. Хлопець спить, прочі чотири глядять неподвижними очима в ясну точку, аж їх в очи пече від болю. Нараз замічають, що то свитає.

Монотонно несесь голос старця по пустій пивницї: В тім домі я родив ся і виріс. Тут родили ся мої дїти і внуки. Тут були ми всї веселі і щасливі. А тепер... а тепер...

Він заломлює руки і хлипає тихо.

Нараз наближають ся швидкі, тихі кроки. Являєсь чоловік без кабату, а за ним женщина з немовлятем при грудех.

Вже було так розвиднїлось, що на їх лицях можна пізнати страшну трівогу.

— Тут, сюди! — шепнув чоловік, що ледви держав ся на ногах.

Неспокійно глядає за кутиком, де міг би усїсти, а инші чують за єго приходом щось немов грозячу небезпеку.

цийним комітетом. Такий сам вирок знайшов був і вел. кн. Володимир Александрович зараз на другий день по своїм повороті. Вел. князь Николай Николаевич повідомив о тім ґен. Дедуліна, а той перебраний по цивільному, приїхав дня 15 с. м. досьвіта о 5 год. до Петергофу і почав зараз робити ревізию в палаті та переслухував службу двірску. Коли відтак хотів зайти до якоїсь палатки в городі, побачив за нею кількох людий, котрі, коли пізнали Дедуліна, почали втікати. Дедулин стрілив за ними з револьвера а коли відтак збігла ся сторожа палатна, зловлено втікаючих. Були то два прибочні льокаї великого кн. Николая Николаевича і палатовий городник. У одного зловленого льокая знайдено докладні пляни палати в Петергофі. Кажуть, що заговірники мали намір висадити у воздух ту часть палати, де, як знали, збирали ся в одній сали на нараду під проводом вел. кн. Николая Николаевича Ігнатиев, Побідоносцев і всі тоті дорадники великого князя, котрі хотять за всяку ціну удержати давний лад в державі. Революцийний комітет постановив був виконати замах підчас такого засіданя, на котрім не було би царя. Арештовані льокаї були лиш помічниками революціонерів, котрі давали знати, що діє ся в палаті.

На Филипиньских островах настало велике заворушене внаслідок чутки, яка наспіла з Льондону, що Американці думають відпродати тоті острови Японцям. Филипинці не хотять взагалі до нікого належати; їх найгорячійшим бажанем есть, щоби із сих островів утворено окрему, неутральну державу під спільним протекторатом Америки, Анґлії і Японії або Німеччини. Вість ся наробила не мало шуму й в японьскій прасі. Japan Times доказує, що Японія може згодити ся лиш на протекторат Америки і Японії. Японці взагалі боять ся дуже того, щоби Німеччина не закупила сих островів і найрадше хотіли би они самі їх загорнути, бо тоді забезпечили би собі панованє в цілій всхідній Азиї.

Новинки.

Львів, дня 25-го вересня 1906

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Андрій Потоцкий виїхав нині рано на кілька днів зі Львова, внаслідок чого не буде уділяти авдиенциї аж до часу оголошеня.

— **Преосьв. Владика перемиский** Константин Чехович повернув з канонічної візитациї олешицкого деканата.

— **Краєва Рада шкільна** висказала Кароли Риботицкому, управит. 4-кл. шк. в Дрогобичи і Ангелї Студиньскії, управ. 4-кл. жін. шк. в Риманові, при нагоді перенесеня їх на власну просьбу в стан супочинку, признанє за довголітну успішну і пильну працю в учительскім званю; — іменувала заступниками учителів в ґімназиях: Б. Ельнора в IV. ґімн. у Львові, Романа Стельмахова, Йос. Пшеворского і Сол. Кнопфа в Бучачи, Богдана Левицкого в рускій ґімн. в Коломиї, Володимира Костецкого і Тад. Ожога в Дембиці, Олекс. Грацу, Мих. Домбровского, Льва Порадовского і Альб. Штадшедля в V. ґімн. у Львові, П. Вілька і М. Каспшака в Ряшеві, о. Меч. Лисиньского в Ярославі, Мих. Керницкого, Стан. Шимчика і Г. Кавфмана в Бродах, Романа Хобжиньского і Романа Галюку в V. ґімн. у Львові, Семена Гуменюка і Кар. Фішера в Самборі, М. Нероновича, Фр. Булковского, Г. Дубеля і Яцка Павлика в Стрию, о. Ем. Погорецкого в Ярославі та Стан. Галика і Льва Цвлїка в Самборі.

— **Іспити кваліфікацийні** для учителів і учительок шкіл народних перед комісиєю іспитовою у Львові розпічнуть ся письменною частию дня 15-го жовтня с. р. о 8 год. рано. О реченци початку іспитів для учителів і учительок шкіл виділових повідомить дирекция комісиї интерессовані особи карткою кореспонденцийною. Поданя о припущене до іспиту кваліфікацийного треба вносити до комісиї найпізнїйше до 6 жовтня с. р.

— **Похвальними сьвідоцтвами** наділило Міністерство краєвої оборони жандарма Александра Іванова при краєвій команді жандармерийній ч. 5 у Львові і титулярного вахмайстра Кирила Хойнацкого при тій-же самій команді; першого з них за відвагу і рішучість, з якою виратував двох потапаючих, другого за повне пожертвованє себе при ратованю чоловіка з грозячої небезпечности огню. Іванову признало ще міністерство й ремунерацию.

— **Против розбишацтва.** „Gaz. Lwowska“ оповіщує: З причини злочинних замахів на житє і майно, які приключили ся в послїдних днях в повітах вадовицкім, хшанівскім і бяльскім, видала Президия Намістництва ряд строгих зарядженъ полїцийних. — Анальоґічні зарядженя видала краєва Команда жандармериї своїм підвластним орґанам. За зловленє виновників визначено грошеву нагороду.

— **Оповіщенє.** По мисли постанови § 217 al. 3 закона о безп. податках особистих з дня 25 жовтня 1896 р. В. з. д. ч. 220 подає ся сим до загальної відомости, що витяги з наказів заплати податку особисто-доходового виміреного на рік 1906, виложені будуть в відділї рахунковім ц. к. Адмініютрациї податків у Львові (пл. Цлова ч. 1 II. п.) від 25 вересня 1906 почавши через 14 днїв, с. з. до 8 жовтня 1906 включно від години 9—1 перед полуднем до перегляду належито леґітимованим податникам податку особисто-доходового, а належачим до округа оцїнкового „Львів-місто“. Виготовленє відписів і витягів не єсть дозволене, в евентуальні надужитя будуть карані по мисли § 246 покликаного закона. — Ц. к. Адміністрация податків.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує, що дня 19 с. м. привернено весь рух на шляху Мшана долїшна-Зарите.

— **Нові постерунки жандармерії в Галичині.** Міністерство краєвої оборони установило 53 нових постерунків жандармериї в Галичині, з тих у всхідній части нашого краю в слїдуючих місцевостях: в Борщовичах, повіта львівского; в Старяві, коло Хирова і в Лиші, пов. добромильского; в Блюдниках, пов. станиславівского; у Волосові, пов. надвірняньского; в Бариши, пов. бучацкого; у Вікнї коло Городенки і в Тишківцях, пов. городеньского; в Ясеневі горішнім, пов. косівского; в Добрянах і Гартфельд, пов. городецкого; в Ольшаниці, пов. золочівского; в Словиті, пов. перемишляньского; в Хлївчанах, пов. равского; в Турі великій і Брязї, пов. долиньского; в Рівнї, пов. калуского; в Мриголоді, пов. сяніцкого; у Вільшаниці і Завозї, пов. лїського; в Сухоставі, пов. гусятиньского; в Новосїлці костюковій і Свиржківцях, пов. залїщицкого; в Задубрівцях, пов. снятиньского; в Любенї і Ясенці, пов. ряшівского; в Буцу, пов. бережаньского; в Сулятичах, пов. жидачівского; в Голгочу, пов. підгаєцкого; в Библї і Страхині, пов. рогатиньского і наконець в Конюхах, пов. бережаньского.

— **Остережене для еміґрантів.** Ц. к. Намістництво видало остереженє против перевозового товариства пароплавного „Zino“, котре подаючи за свого помічника якогось А. Герґолета в Кіассо, в Швайцариї — в цїли позисканя як найбільшого числа пасажирів, розсилає проспекти з представленем дуже користних відносин, серед яких живе ся еміґрантам в Сан Паольо в Бразилії. Позаяк представленє тих відносин не відповідає дійстному станови річи на місци, то Намістництво остерігає людий, щоби тими проспектами не дали ся намовити до еміґрациї.

— **Про розбишацтво в західній Галичині** доносять, що в сторонах Вадовиць, Бялої і Липника ватага якихсь розбишаків вже від довшого часу непокоїть людий. Краківский „Czas“ подає таку звістку о нападах тої ватаги: До реставрациї Моленцкого в Липнику прийшло в пятницю рано о 6 год. двох молодих людий і зажадали чаю. Позаяк хтось пізнав, що то розбишаки, то полїциян Андрій Дїтріх з Бялої в супроводі жандарма хотів їх арештувати. Один з розбишаків вийняв тоді револь-

---

— За нами гонять — шепнула женщина, сідаючи на землю та колишучи на раменах дитину. Єї голі ноги лише в патинках, а на молодім, сильнім тілї видко кілька ран.

— Тут певно не знайдуть... они нас вже минули... тепер в городі... аж, Боже, Боже!

Ранений взяв за руку старого а той другого, сей знов чоловіка без кабата, і так утворили они живий мур довкола матери, що сидить з дитиною на земли...

Нагло тишину пивниці перервав дивний звук, від котрого всі присутні з жаху мало не помлїли, хотяй всім був він такий звісний: дитина зачинає плакати...

— Бійте ся Бога, втихомирте дитину, инакше ми всі пропали!

Але дитина починає ще голоснійше плакати, немов від сильного болю.

Понура пивниця аж ходить від плачу дитини а прочим стискає ся горло з трівоги. Мати бігає тихо з дитиною геть і назад.

— Не плач, дорогенький, не плач... лиш тихо, дорогенький, лиш тихо!...

Пробує всїх способів, щоби втихомирити дитину, але надармо. Дитина плаче, плаче...

І нараз приходить молодій жінці до голови страшна, дика гадка: ту гадку бачить в понурих очах, в глухій мовчанці незнаних людий. А нещасні чують також собі, перед чим здрігнула ся в сій хвили нещастна жінка; бачать се по несказаній трівожній ніжности, з якою она намагаєсь втихомирити дитину, по єї остовпілім погляді, який спочив на любчику, котрого старається заколисати до сну.

— Він зараз засне — сказала до чоловіка, що сидів найблизше — зараз, я его знаю, він все такий...

На дворі чути крики, кроки.

— Шукають — сказав старий чоловік — о, Боже...

А дитина все ще плаче і не хоче втихнути.

— Він зробить нас всїх нещасливими — сказав оден мужчина строго. І немов у відповідь на свій страшний хід гадок каже мати:

— Нї, нї, я его не дам, не можу, Боже, не можу!

Німо глядять мужчини перед себе. Їх мовчанка наганяє матери ще більше страху. Она боре ся надармо із своєю гадкою, що переслїдує єї як злий дух.

Дитина кричить безнастанно.

— Дай но менї его — каже вкінци оден з мужчин, великий, широкоплечий чоловік — дїти все у мене перестають плакати.

Щоби успокоїти дитину, він ляскає язиком. Голова матери схилилась трівожно над дитиною, єї довге, чорне волосе окружає малу, круглу головку.

— Бог все видить — сказала ще раз із хоробливим поглядом в очах.

Мужчини глянули на неї здивовані.

І нараз в пивници запанувала опять чорна, темна ніч. Хтось станув перед щелиною до пивниці і нагла тїнь заставила всїх до мовчанки. Чують, що хвилї почислені.

Мати обернула ся. Здавалось їй, що стало ся щось страшного, немов тисяч голосів єї проклинало, немов вступ до раю замкнено для неї на віки, немов видерли їй душу з тїла.

Але диво над дивами; коли дитина опинила ся в сильних раменах мужчини, перестала плакати.

Для матери се мовчанє означало щось иншого...

І в тій самій хвили чорне волосе женщини цїлковито посивіло, а коли голос дитини занїмів, роздав ся у понурій пивници крик, такий роздираючий серце, такий дикий, такий пронизливий, що налякані подались назад.

*

Незабаром оповідали часописи сумні подробиці про погром жидів. Можна було читати також про шість мужчин і одну дитину, котрих обезображені трупи найдено в одній пивници коло молодої женщини з сивим волосем, що сиділа серед тої кровавої сцени і сьпівала слабим голосом якусь колискову пісню.

вер Бравнінґа і стрілив з него кілька разів та зранив тяжко поліцияна і одного з гірняків, що були в реставрациї. Жандарм не міг стріляти зі взгляду на то, що в реставрациї і на улици було богато людий, але пустив ся за ними в погоню. Мимо того удало ся злочинцям уйти. Того самого дня виділи їх в сусїднім селї, але нїхто їх не задержував, бо ще не звістно було, що они наробили. Здогадують ся, що то тоті самі злочинцї, що перед кількома тиждням крутили ся на двірци у Вадовицях, а котрих пізнав якийсь студент і звернув на них увагу жандарма, котрому однак не удало ся їх арештувати. Обох тяжко ранених відставлено до шпиталю в Бялій, де они померли дня 23 с. м. З Осьвітима доносять тепер, що обох злочинців удало ся вже висліди́ти і арештувати. — Здає ся, що в якійсь звязи з тими розбишаками стоять і ті, що в Кракові допустили ся кількох незвичайно зухвалих крадежий з вломом. З того, як добули ся тоті злодії до каси п. Дуткевича — о чім ми вже вчера доносили — можна вносити, що то не початкуючі, лиш старі, незвичайно вправні злодії обзнакомлені дуже добре зі своєю „штукою". Велику касу зелїзну, заосмотрену панцирем і виробу одної з найперших фірм, ваги 350 кільо отворили они так як би маленьку деревляну скринку простим ножиком. Фронтову зелїзну стїну дверий головної каси вирубали долотом, відогнули в бік, як би була з циновоі бляхи, розпалили відтак до білости нюти і шруби замків та відоймили їх тоді вже зовсїм легко, відпилували пильником дверцї від т. зв. тресору і забрали з него цїлу готівку. Двері від каси були так розпалені, що помічник Дуткевича, коли зрана увійшов до склепу, застав двері ще горячі. Дивним дивом нїхто в каменици не чув, як злодії вибили вікно, котрим лїзли до склепу і як они порали ся коло каси, а прецї мусїли коло неї добре стукати і гримати, коли вирубували зелїзо долотом і пилували его. Крім сеї крадежі, допустили ся они ще й крадежи в редакциї „Naprzodu" — о чім ми вже доносили — і добували ся також в ночи з пятниці на суботу до склепу Лїнденбавма. Тут зачинали они якраз добирати ся до зелїзної каси, коли сторож зачув стукіт і увійшов з запаленою сьвічкою до склепу. Один з розбишаків кинув ся тоді на него, задув сьвічку, вдарив его по голові, а тоді всї повтїкали. Все промавляє за тим, що то якась ватага злодіїв і розбишаків, котра зайшла до Галичини з Росиї.

З Кракова доносять нинї: Вчера вечером арештовано тих вломників, що розбили касу в склепі Дуткевича. Оба они з Росиї. Один називає ся Генрих Смульский, літ 24, токар зелїза з Високої під Кельцями а другий якийсь Сумїньский, літ 24, кухар з Варшави. При Смульскім знайдено 700 корон, банкнот на 100 рублїв і францускі сталеві ножицї до розтинаня зелїза. На собі мав цїле нове одїнє. Прихоплено їх в шинку коло двірця зелїзницї, де задержали ся, ідучи до варшавского поїзду. В їх помешканю на Пулвсю звежинецкім зроблено ревізию і тут знайдено знамениті знаряди до вломів, мила, чай, чоколяду і цукорки з крадежі в склепі Дуткевича. Нинї рано Смульский підчас ревізиї санїтарної в уряді поліцийнім отворив сьміло вікно на улицю, перетиснув ся через крати і скочив на долину з І. поверха та втік з голою головою і без гроша в сторону Висли. Єго зловили по двох годинах. В тім короткім часї роздобув він вже 5 корон готівкою і капелюх. Сумїньский подав, що касу розбив Смульский.

— **Снїг і дощ зі снїгом** паде нинї від самісенького рана. Около 8 год. рано ліпив таки грубий пластовець. На дворі таки добре постуденїло. Так до дорожнї помешкань, мяса і всїляких инших артикулів поживи у Львові прилучає ся ще й занадто скора зима. Хоч втїкай край сьвіта зі Львова!

— **„Тов-о руских женщин"** в Станиславові пригадує отсим, що велика вечерниця на дохід дівочої бурси відбудуть ся вї второк дня 2 жовтня в комнатах польского касина в Станиславові. Забава буде дуже добра. Комітет ладить много несподіванок; тому так з огляду на цїль як і на саму забаву повинно як найбільше взяти участь у тих вечерницях. Хто доси не одержав запрошеня, зволить віднести ся в тій справі листовно до п. Ф. І. Олесницкого, правника в Станиславові, ул. Галицка. При тій нагоді сьміє „Тов-о руских женщин" просити нашу жертволюбиву інтелїґенцию о ласкаву поміч материяльну в её змаганях удержуваня дївочої бурси. Бурса ся удержує 28 бідних учениць за малою оплатою і без ласкавої помочи не остоїть ся; тому товариство взиває наш патриотичний загал до жертв на сю так хосенну інституцию. Датки належить посилати на руки голови „Тов-а руских женщин" в Станиславові; Вп. П. Баришевої в Угринові, почта Станиславів.

† **Померли:** Антонїя Гушалевич, властителька реальности у Львові, донька покійного катехита, Івана Гушалевича, упокоіла ся дня 21 с. м. в 50 роцї житя. — Мирон Несторович, укінчений правник, упокоїв ся дня 22 с. м. в Ільнику, турчаньского повіта, в 28 роцї житя.

Телеґрами.

Відень 25 вересня. Після інформациї Fremdenblatt-у потверджує ся вість, що наслїдником бар. Каліс, дотеперішного амбасадора в Константинополи, має стати посол в Букарештї маркіз Палявічїнї.

Краків 25 вересня. Вчера вечером незвістний чоловік на ул. Краківскій на Казімежу вирвав Хаї Тіллєровій шкіряну торбинку з квотою звиж 1200 К і мимо погонї втік. Пошкодована подає, що крадежі допустив ся якийсь молодий чоловік. Вість та порушила цїлий Казімєж (краківске передмістє над Вислою, де мешкають переважно жиди). На краківскій улици зібрало ся около тисяч жидів викрикуючи, що рабунку допустив ся „крулевяк" (житель з царства польского в Росиї).

Штокгольм 25 вересня. Aftenbladet доносить, що 2 росийскі кораблї военні задержали недалеко Борнгольму пароход Skandinavia і набір его зревідували. Знайдено 3000 карабінів і велику скількість муниції. Пароход з его набором сконфіскововано. Згадана ґазета додає, що есть норвеґский пароход тої назви.

Штокгольм 25 вересня. Es. Tel. Byr. доносить, що число арештованих тут Фінляндців виносить 5. Они творили лїґу а президентом їх був Німанн. Сей послїдний признав ся, що на приказ революцийного комітету они при готовили обрабоване одного з банків в Штокгольмі. Крім 5 кільоґрамів динаміту знайдено в помешканю Німанна бомбу наповнену динамітом, котра мала бути ужита при нападі на банк. Обрабований мав бути „Банк дисконтовий" в Штокгольмі. Підчас арештованя заявив Німанн: Я не був нїколи за обрабованєм банку в Штокгольмі, але щож робити, коли комітет центральний змушує до того.

Штокгольм 25 вересня. Svensk. Tel. Byr. доносять з Гельсінґфорса: Вчера рано царска ескадра відплила на північ. О 9 год. рано станула в однім з поменших фйордів.

Християнїя 25 вересня. На запитане в підприємстві, до котрого належить пароход „Skandinavia", відповіли, що корабель той від 15 с. м. був в Кронштадтї і ждав на набір. Підприємство одержало перед кількома днями послїдну телеґраму від парохода і гадає, що то неможливо, щоби сконфіскований коло Борнгольму пароход був якраз сей.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8 55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2 45		„ Кракова, Відня
	2·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшова, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скалат
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6 10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7 20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7 29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11 45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3 55	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скалата (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скалата (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі инші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в місто́вім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).